

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dødningen, et fyensk Folke-Eventyr

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr01val-shoot-idm139674375987072/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

i Egnen, men der var jo ingen han ganske kunde slutte sig til, ingen, der ganske kunde dele hans Følelser.

Dagen skinnede alt ind i Hytten og fandt *Johannes* sovende foran Faderens Dødsleie; han holdt endnu den Dødes kolde Haand fast i sin, og delige, brogede Billeder fløj i Drømme forbi hans Sjæl. Han saae sin Fader frisk og sund; alt var lyst og smukt rundt omkring, og en delig, men bleg og liigklødt Pige satte ham en Kranes paa Hovedet; hans gamle Fader lagde Pogens Haand i hans; — han vaagnede, og følte nu kun Faderens kolde Dødningshaand, og saae den Dødes brustne Blikke, der uden Seekraft stirrede paa ham. [109]

Det var en Fredagsmorgen de førte den Døde til sit sidste Hvilested; *Johannes* fulgte langsomt efter den sorte Kiste der gjæmmede ham hans kjære Fader; Munkene læste en latinsk Bøn og kastede Jord paa Kisten, da var det, som hans Hjerte skulde briste, men da Chor-Drengene sang og svingede Røgelsekarrene, saa den blaalige Røg hvirvlede op imellem de grønne Hække, da smeltede han hen i Graad; han syntes i de spæde Stemmer at høre Guds Engle der sang hans Fader imøde. Han saae op imod Himlen, saae rundt omkring sig; Alt aandede et frodigt Sommer-Liv; da blev det ham klart i Sjælen, at Døden ikke kunde være Tilintetgjørelse; Fuglene sang saa smukt rundt om i de høje Kastanietræer, og højt oppe under den blaae Himmel seilede de lette Skyer langt bort til fremmede Lande. Da vaagnede en mægtig Længsel hos ham efter at see sig om i Verden. Skaren drog tilbage til Sørgehuset hvor et rigeligt Gilde ventede den; man roste den Afdøde og hans velbryggede Most, og alt som de drak for den Døde bleve de selv mere levende; en mædsket Munk, der lignede den bogartske, havde paataget sig en Harlequins lystige Rolle, drak og sagde dumme Vittigheder saa godt som nogen monarkisk Skolemester, men *Johannes* sneeg sig fra det lystige Selskab; han havde skaaret og sammenføjet et stort Trækors, det bar han hen paa Kirkegaarden og satte paa Faderens Grav, som alt nogle af Byens Piger havde bestrøet med Sand og Blomster. [110]

Tidlig den næste Morgen pakkede han sig en lille Byldt sammen, gjemte i sit Belte hele sin Arvepart, der bestod i 50 Rdlr., og med denne og en lille Pung, hvori var nogle Sølvskillinger, forlod han Huset for at drage ud i den vide Verden. — Veien gik over Kirkegaarden hvor han først tog Afsked med sin Faders Grav, en Lærke sad paa Trækorset og sang, men flagede strax bort mellem de duftende Hylde træer, da *Johannes* nærmede sig.